

TAMMI

SKANDAR JA YKSI SARVIS- VARAS

A.F. STEADMAN

Englanninkielinen alkuteos *Skandar and the Unicorn Thief*
ilmestyi vuonna 2022 (Simon & Schuster UK Ltd)
Teksti copyright © DE ORE LEONIS 2022
Kuvitukset copyright © Two Dots 2022
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X8HB
A Paramount Company

All rights reserved. No part of this book
may be reproduced or transmitted in any form
or by any means, electronic or mechanical, including
photocopying, recording or by any
information storage and retrieval system without permission
in writing from the Publisher.

Suomenkielinen laitos © Jaana Kapari-Jatta ja Tammi, 2022
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Taitto Indicio Oy, Helsinki

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-4082-4

Josephille
— jonka epäitsekkyys,
rakkaus ja ääretön hyöäsydämisyys
antoivat näille yksisarvoisille siivet

SAARI

ERÄMAA

TULEN VYÖHYKE

AREENA

PEDON-
PESÄ

VANKILA

NELJÄNPÄÄ

ILMAN VYÖHYKE

SISÄLTÖ

Alkusanat	9
<i>Ensimmäinen luku: Varas</i>	11
<i>Toinen luku: Oven takana</i>	30
<i>Kolmas luku: Hautomotentti</i>	45
<i>Neljäs luku: Peilikalliot</i>	66
<i>Viides luku: Elävien tunneli</i>	84
<i>Kuudes luku: Lurjuksen Tuuri</i>	99
<i>Seitsemäs luku: Kuoleman elementti</i>	111
<i>Kahdeksas luku: Pedonpesä</i>	130
<i>Yhdeksäs luku: Siirroslinjat</i>	147
<i>Kymmenes luku: Hopeavaiva</i>	173
<i>Yhdestoista luku: Saaren salaisuuksia</i>	200
<i>Kahdestoista luku: Mutaatio</i>	224
<i>Kolmastoista luku: Suklaavanukas</i>	244
<i>Neljästoista luku: Tulifestivaalit</i>	267
<i>Viidestoista luku: Ryntäys</i>	298
<i>Kuudestoista luku: Taivastaisteluita</i>	319
<i>Seitsemästoista luku: Hengen tyyssija</i>	344
<i>Kahdeksastoista luku: Voittopuu</i>	364
<i>Yhdeksästoista luku: Hautausmaa</i>	377
<i>Kahdeskymmenes luku: Treenikisa</i>	395
<i>Kahdeskymmenesensimmäinen luku: Punoja</i>	413
<i>Kahdeskymmenestoinen luku: Koti</i>	439

ALKUSANAT

Kuvaaja kuuli yksisarviset ennen kuin näki ne.

*Kimakan ulvonnan, murhanhimoisen murinan,
veristen hampaiden kirskeen.*

Kuvaaja haistoi yksisarviset ennen kuin näki ne.

*Eltaantuneen hengityksen, mätänevän lihan, ikuisen
kuoleman löyhkän.*

Kuvaaja myös tunsi yksisarviset ennen kuin näki ne.

*Niiden visvaiset kaviot jylistivät jossain syvällä hänen
luissaan, ja pakokauhu alkoi yltyä – kunnes jokainen
hermo, jokainen solu kehotti häntä pakenemaan. Mutta
hänen oli tehtävä työnsä.*

*Kuvaaja katseli miten yksisarviset kiipesivät mäen
harjanteelle.*

*Kahdeksan yksilöä. Pahantahtoiset pirulaiset nelistivät
ruohomaalla, levittivät luurangonlaihat siipensä, nousivat
lentoan.*

*Musta savu pyörteili niiden ympärillä kuin varjoisan
myrskyn silmä, ukkonen jylisi niiden kintereillä ja salama
iski maahan kaukana niiden hirveiden jalkojen alla.*

*Kahdeksan kauheaa sarvea silpoi ilmaa hirviöiden
ujeltaessa sotahuutonsa.*

*Kyläläiset alkoivat kirkua, jotkut pyrkivät pakoön.
Mutta se oli aivan liian myöhäistä jo.*

*Kuvaaja seiso i kylän torilla, kun ensimmäinen yksi-
sarvinen laskeutui.*

*Se korskui kipinöitä ja kuopi maata hävitys ja sekasorto
jokaisessa rohisevassa hengenvedossaan.*

*Kuvaaja jatkoi kuvaamista, vaikka kädet tärisivät.
Hänen oli tehtävö työnsä.*

*Yksisarvinen painoi jättimäisen päänsä, sen
veitsenterävä sarvi osoitti suoraan linssiin.*

*Sen verestävät silmät kohtasivat kuvaajan katseen, ja
kuvaaja näki niissä silkkaa tuhoa.*

*Tällä kylällä ei ollut enää toivoa. Hänellä ei ollut
toivoa.*

*Toisaalta hän oli aina tiennyt, ettei jäisi henkiin villi-
yksisarvisten ryntäyksestä.*

Hän toivoi vain, että otokset päätyisivät Mantereelle.

Sillä kun villiyksisarvoisen näkee, on jo kuollut.

Mies laski kameransa toivoen, että oli tehnyt työnsä.

*Yksisarviset eivät nimittäin kuulu satuihin, ne
kuuluvat painajaisiin.*

ENSIMMÄINEN LUKU

VARAS

Skandar Smith katseli yksisarvisjulistetta sänkynsä vieressä. Ulkona oli jo sen verran valoisaa, että yksisarvisen lentoon levitetyt siivet saattoi nähdä: hohtavan hopeainen haarniska peitti suurimman osan otusta niin, että näkyviin jäivät vain hurjan punaiset silmät, valtavat leuat ja harmaa, terävä sarvi. Uuden Ajan Kuura oli ollut Skandarin suosikki siitä saakka, kun sen ratsastaja Aspen McGrath oli kolme vuotta sitten selviytynyt Kaaos Cupiin. Ja Skandar arveli, että tänään – tämän vuoden kisassa – parivaljakolla voisi olla mahdollisuus jopa voittoon.

Skandar oli saanut julisteen kolme kuukautta sitten täyttäessään kolmetoista. Hän oli katsellut sitä kirjakaupan ikkunassa, kuvitellut olevansa Uuden Ajan Kuuran ratsastaja, seisovansa aivan julisteen kuvan ulkopuolella valmiina kisaan. Skandarista oli tuntunut pahalta pyytää sitä isältä. Koska niin kauan kuin hän muisti, heillä oli ollut liian vähän

rahaa – eikä hän yleensä pyytänyt mitään. Skandar oli kuitenkin toivonut julistetta niin kovasti että –

Keittiöstä kuului räsähdys. Jonain muuna päivänä Skandar olisi pompannut sängystä säikähtäen, että asuntoon oli tullut joku. Aamiaisesta huolehti tavallisesti hän tai hänen siskonsa Kenna, joka nukkui vastapäisessä sängyssä. Isä ei ollut laiska – siitä ei ollut kyse – isän vain oli useimpina päivinä vaikea nousta ylös, varsinkin silloin kun ei ollut työpaikkaa, minne mennä. Eikä sellaista ollut vähään aikaan ollut.

Mutta tänään ei ollut tavallinen päivä. Tänään oli kisapäivä. Ja Kaaos Cup oli isälle tärkeämpi kuin kenenkään syntymäpäivä, jopa joulua tärkeämpi.

”Aiotko ikinä lakata tuijottamasta sitä typerää julistetta?” Kenna voihkaisi.

”Isä laittaa aamiaista”, Skandar sanoi siinä toivossa, että se piristäisi siskoa.

”Ei ole nälkä.” Kenna käänsi kasvonsa seinään päin, niin että ruskeat hiukset vain pilkistivät täkin alta. ”Aspen ja Uuden Ajan Kuura eivät sivumennen sanoen voi mitenkään voittaa tänään.”

”Luulin ettei sinua kiinnosta.”

”Ei kiinnostakaan, mutta...” Kenna kääntyi takaisin ja katsoi Skandaria silmät aamun valosta sirrissä. ”Kannattaa lukea tilastoja, Skar. Kuuran siivenlyönnit minuutissa ovat vain keskitasoa kahdestakymmenestäviidestä kilpailijasta. Lisäksi on se ongelma, että niiden liittolaiselementti on vesi.”

”Miten niin ongelma?” Skandarin sydän hyrisi,

vaikka Kenna väittikin, etteivät Aspen ja Kuura voittaisi. Kenna ei ollut puhunut yksisarvisista niin pitkään aikaan, että Skandar oli melkein unohtanut, miltä se tuntui. Nuorempina he olivat kinanneet alituisesti siitä, mikä heidän elementtinsä olisi, jos heistä tulisi yksisarvisratsastajia. Kenna sanoi aina, että olisi tulenkantaja, mutta Skandar ei pystynyt päättämään.

”Oletko unohtanut hautomotunnit? Aspen ja Uuden Ajan Kuurahan ovat vedenliittolaisia. Ja suosikkien joukossa on kaksi ilmanliittolaista: Ema Templeton ja Tom Nazari. Tiedämme kumpikin, että ilmalla on etuja vettä vastaan!”

Skandarin sisko nojasi nyt toiseen kyynärpäähänsä ja hänen kapeat, kalpeat kasvonsa säteilivät innostuksesta ja pähkinänruskeat hiuksensa ja silmänsä näyttivät hurjilta. Kenna oli Skandaria vuoden vanhempi, mutta he olivat niin saman näköiset, että heitä erehdyttiin usein luulemaan kaksosiksi.

”Saat nähdä”, Skandar sanoi virnistäen. ”Aspen on oppinut edellisistä Kaaos Cupeista. Hän ei käytä pelkkää vettä; niin hölmö hän ei ole. Viime vuonna hän yhdisteli elementtejä. Jos minä ratsastaisin Uuden Ajan Kuuralla, ottaisin salamatsat ja vesipyörteet...”

Kennan ilme muuttui hetkessä. Hänen katseensa sumeni, hymy valahti suupielistä. Kyynärpäätä antoi periksi, sisko kääntyi taas seinään päin ja veti koralinpunaisen takin leukaan asti.

”Kenn, olen pahoillani, en tarkoittanut...”

Pekonin ja palaneen paahtoleivän tuoksu leijui oven alta. Skandarin maha kurisi hiljaisuudessa.

”Kenna?”

”Anna minun olla, Skar.”

”Etkö katso Cupia minun ja isän kanssa?” Ei vastausta. Kun Skandar pukeutui aamun hämärissä, pettymyksen ja syyllisyyden tunteet kuristivat hänen kurkkuaan. Hänen ei olisi pitänyt sanoa: *Jos minä ratsastaisin*. He olivat jutelleet samalla lailla kuin aikaisemmin, ennen kuin Kenna osallistui hautomotenttiin, ennen kuin Kennan unelmat romahtivat.

Kun Skandar meni keittiöön, kananmunat rätisivät pannulla ja Cupin alkuselostus raikui. Isä hyräili kumartuneena pannun ylle. Kun hän näki Skandarin, hän virnisti leveästi. Skandar ei muistanut, milloin oli viimeksi nähnyt isän hymyilevän.

Isän ilme valahti hivenen. ”Kennako ei tule vielä?”

”Nukkuu yhä”, Skandar valehteli, koska ei halunnut pilata isän hyvää tuulta.

”Tämä vuosi on varmasti vaikea hänelle. Ensimmäinen kisa sen jälkeen kun...”

Skandarin ei tarvinnut kuulla lausetta loppuun. Kyseessä oli ensimmäinen Kaaos Cup sen jälkeen kun Kenna oli reputtanut hautomotentin ja menettänyt mahdollisuutensa päätyä yksisarvisratsastajaksi.

Ongelmana oli, että isä ei koskaan maininnut, miten harvinaista hautomotentista oli päästä läpi. Isä rakasti yksisarvisia ja toivoi kipeästi, että toinen hänen lapsistaan päätyisi ratsastajaksi. Hän sanoi, että

se ratkaisisi kaiken – rahavaikeudet, tulevaisuuden, onnellisuuden, jopa ne päivät, jolloin hän ei jaksanut nousta sängystä. Olihan yksisarvisissa kuitenkin taikaa.

Niinpä hän oli Kennan koko elämän ajan väittänyt, että Kenna läpäisisi tentin, pääsisi Saareen ja avaisi Hautomon oven. Että Kennan oman yksisarvisen muna odotti siellä lukkojen takana. Että äiti olisi siitä ylpeä. Eikä asiaa helpottanut sekään, että Kenna oli aina ollut Christchurchin yläkoulun hautomo-opintojen kärkipäässä. Jos joku pääsisi Saareen, opettajat sanoivat, niin Kenna Smith. Sitten hän reputti.

Ja nyt isä oli jo monta kuukautta hokenut Skandarille samaa. Että oli mahdollista, todennäköistä, jopa väistämätöntä, että Skandarista tulisi ratsastaja. Ja vaikka Skandar tiesi, miten poikkeuksellista se oli – vaikka oli nähnyt Kennan pettymyksen edellisenä vuonna – hän toivoi enemmän kuin mitään, että se piti paikkansa.

”Sinun vuorosi kumminkin tänä vuonna, eikö vain?” Isä pörrötti Skandarin tukkaa rasvaisella kädellä. ”No niin, paras tapa paahtaa leipää...” Isän neuvoessa Skandar nyökkäili oikeissa kohdissa, oli kuin ei olisi jo muutenkin osannut. Muita lapsia tällainen olisi voinut ärsyttää, mutta Skandar oli vain mielissään isän heittäessä yläfemman, kun hän oli paahtanut leivät juuri sopivan rapeiksi.

Kenna ei tullut aamiaiselle, mutta isä ei näyttänyt kauheasti piittaavan siitä mutustellessaan Skanda-

rin kanssa makkaroita, pekonia, munia, papuja ja paahdettua leipää. Skandar varoi kysymästä, mistä raha tuohon ruokamäärään oli tullut. Oli kisapäivä. Isä halusi selvästi unohtaa arkiset asiat, ja niin halusi Skandarkin. Vain tänään. Hän siis tarttui upouuteen majoneesipulloon, puristi kastiketta kaiken päälle ja virnisti kun pullo maiskahti tyydyttävästi.

”Ovatko Aspen McGrath ja Uuden Ajan Kuura siis edelleen suosikkisi?” isä kysyi suu täynnä ruokaa. ”Unohtasin sanoa, että jos tahdot kutsua kavereita katsomaan kisaa, se sopii. Monihan tekee niin. En halua että sinulta jää sellainen väliin.”

Skandar tuijotteli lautastaan. Miten hän voisi kertoa, ettei hänellä ollut kavereita, joita kutsua? Ja mikä pahempaa, että se oli tavallaan isän vika?

Ongelmana oli se, että kun Skandar huolehti isästä silloin kun tämä ei ollut kunnossa – ei ihan onnellinen – häneltä jäi väliin paljon sellaista ”tavallista”, jossa yleensä kaverustuttiin. Hän ei jäänyt koulun jälkeen puistoon eikä hänellä ollut taskurahaa, joten hän ei voinut mennä pelihalliin tai livahtaa kalaperunoille Margaten rantaan. Skandar ei ollut aluksi tajunnut sitä, mutta kavereita saatiin tuollaisissa paikoissa eikä niinkään äidinkielen tunneilla tai silloin kun syödään jotain tylsää vaniljavanukasta ruokatunnilla. Ja isästä huolehtiminen tarkoitti sitäkin, ettei Skandarilla ollut aina puhtaita vaatteita tai että hän ei ehtinyt harjata hampaita. Ihmiset huomasivat. He huomasivat aina – ja muistivat.

Kennalle tilanne ei jostain syystä ollut yhtä paha. Skandar arveli sen johtuvan siitä, että Kenna oli häntä itsevarmempi. Skandarin aivot menivät jumiin, kun hän yritti keksiä jotain fiksumaa tai hauskaa sanottavaa. Myöhemmin hän aina keksi, mutta naamakain luokkatoverin kanssa hänen tyhjässä päässään vain surisi kummallisesti. Kennalla ei ollut sellaista ongelmaa. Kerran Skandar oli kuullut, kun Kenna asettui vastustamaan tyttöjä, jotka olivat kuiskutelleet isän outoudesta: ”Minun isäni, minun asiani”, hän oli sanonut aivan tyyneesti. ”Pysykää erossa tai saatte katua.”

”Kaikki ovat omien perheittensä kanssa.” Skandar mumisi lopulta isälle ja tunsi punastuvansa, mikä tapahtui aina kun hän ei kertonut koko totuutta. Isä ei kuitenkaan huomannut – hän oli alkanut pinota lautasia, mikä oli niin harvinainen näky, että Skandar räpyytti kahdesti silmiään varmistaakseen, että se todella tapahtui.

”Entä Owen? Hän kai on hyvä kaverisi?”

Owen oli pahin. Isä luuli häntä kaveriksi, koska oli kerran nähnyt, että Skandarin puhelimessa oli satoja viestejä häneltä. Skandar ei kertonut, että viestit olivat kaikkea muuta kuin kaverillisia.

”Joo, hän tykkää Kaaos Cupista.” Skandar nousi auttamaan isää. ”Mutta hän katsoo sitä isovanhempiensa luona, ja he asuvat tosi kaukana.” Sitä Skandar ei edes keksinyt; hän oli kuullut sivusta, kun Owen oli marissut jengilleen. Hetkeä ennen kuin oli repäis-

syt Skandarin matematiikankirjasta kolme sivua, rypistänyt ne tolloksi ja paiskannut hänen naamaansa.

”KENNA!” isä huusi yhtäkkiä. ”Se alkaa ihan kohta!” Kun vastausta ei kuulunut, isä katosi heidän huoneeseensa ja Skandar istui sohvalle. TV-selostus oli jo täydessä vauhdissa.

Toimittaja haastatteli edellisen Kaaos Cupin ratsastajaa pääareenalla aivan lähtöpuomin edessä. Skandar lisäsi äänenvoimakkuutta.

”– entä oletatko, että näemme rajuja elementti-taisteluita tänään?” Toimittajan kasvot olivat innosta punakat.

”Ilman muuta”, ratsastaja vastasi nyökäten itsevarmasti. ”Kilpailijoiden keskuudessa on todellinen kykyjen seos. Ihmiset takertuvat Federico Jonesin ja Auringonlaskun Veren vahvuuteen tulessa, mutta entäpä Ema Templeton ja Vuoren Kauhu? Hän on kyllä liitossa ilman kanssa, mutta monilahjakas. Ihmiset unohtavat, että Kaaos Cupin parhaat loistavat kaikissa neljässä elementissä – eivät vain liittolaisessaan.”

Neljä elementtiä. Ne olivat hautomotentin ydin. Skandar oli tutkinut tuntikausia, mitkä kuuluisat yksisarviset ja ratsastajat olivat liittoutuneet tulen, veden, maan tai ilman kanssa ja mitä hyökkäyksiä ja elementtejä kukin suosi taivastaisteluissa. Hermot hulmahtivat Skandarin vatsassa: tuntui uskomattomalta, että tentti olisi ylihuomenna.

Isä palasi huolestuneen näköisenä. ”Kenna tulee

ihan kohta”, hän sanoi ja istahti vanhalle kuluneelle sohvalle Skandarin viereen.

”Teidän lasten on varmasti vaikea ymmärtää.” Isä huokaisi katse kuvaruudussa. ”Kolmetoista vuotta sitten, kun minun sukupolveni katseli ensimmäistä Kaaos Cupia, pelkkä tieto Saaren olemassaolosta riitti. Itse olin aivan liian vanha ratsastajaksi. Mutta kisa, yksisarviset, elementit... se kaikki oli taikaa meille – minulle ja äidillesi.”

Skandar istui hievahtamatta, ei uskaltanut kääntää katsettaan ruudusta, sillä yksisarviset saapuivat areenalle. Isä puhui Skandarin ja Kennan äidistä ainoastaan Kaaos Cupin päivänä. Seitsemän vuotta täytettyään Skandar oli jo lakannut kyselemästä äidistä milloinkaan muulloin – hän oli oppinut, että isä suuttui ja hermostui, oppinut että isä katosi päiväkausiksi huoneeseensa.

”En nähnyt äitiäsi koskaan niin tunteikkaana kuin ensimmäisen Kaaos Cupin päivänä”, isä jatkoi. ”Hän istui juuri siinä, missä sinä istut nyt, hymyili ja itki ja piti sinua sylissään. Sinä olit vasta muutaman kuukauden ikäinen.”

Skandar oli kuullut kaiken aiemminkin, mutta se ei haitannut häntä ollenkaan. Hän ja Kenna halusivat aina kovasti kuulla äidistä. Mummi – isän äiti – kertoili jotain, mutta heistä oli mukavinta kuulla tarinoita isältä, joka oli rakastanut äitiä eniten. Ja joskus isän toistellussa tarinoitaan niihin tuli lisää yksityiskohtia, kuten se, miten Rosemary Smith kut-

sui isää aina Bertieksi eikä koskaan Robertiksi. Tai miten äiti oli laulanut kylvyssä tai mikä oli hänen lempikukkansa – orvokki – tai mistä elementistä hän piti eniten – vedestä – ensimmäisessä ja viimeisessä näkemässään Kaaos Cupissa.

”Muistan aina”, isä jatkoi katsoen Skandaria, ”kun ensimmäinen Kaaos Cup päättyi ja äiti otti kiinni sinun pikkuisesta kädestäsi, siveli kämmentäsi ja kuiskasi hiljaa kuin rukouksen: ’Minä lupaan sinulle yksisarvisen, pikkuinen.’”

Skandar nielaisi tyhjää. Isä ei ollut kertonut sitä koskaan ennen. Ehkä hän oli säästännyt sen hautomontentin vuoteen. Ehkä se ei edes ollut totta. Skandar ei saisi koskaan tietää, oliko Rosemary Smith todella luvannut hänelle yksisarvisen, koska – odottamatta, kolme päivää sen jälkeen kun Mantereella oli ensimmäisen kerran katsottu yksisarvisten kisaa – Skandarin äiti oli kuollut.

Skandar ei olisi ikinä sanonut sitä isälle tai edes Kennalle, mutta osasy siihen, että hän piti Kaaos Cupista niin paljon, oli se, että silloin hän tunsu äidin lähellään. Hän kuvitteli äidin katsovan yksisarvisia, jännityksen paisuvan äidin rinnassa – aivan niin kuin hänen omassaan – ja oli kuin äiti olisi ollut siinä hänen kanssaan.

Kenna tömistä huoneeseen murokulhoa kämmenellään tasapainotellen.

”Ihan totta, Skar? Majoneesia aamiaisella?” Hän osoitti Skandarin suttaista lautasta pinon päällim-

mäisenä. "Sanon edelleen, pikkuveli: majoneesi ei käy lempiruoasta."

Skandar kohautti harteitaan ja Kenna nauroi ah- tautuessaan sohvalle hänen viereensä.

"Kylläpä te kaksi viette tilaa. Ensi vuonna joudun lattialle!" isä naurahti.

Skandarin sydäntä puristi. Jos tentti menisi hyvin, hän ei olisi kotona ensi vuonna. Hän katselisi Kaaos Cupia paikan päällä, Saarella, ja hänellä olisi ikioma yksisarvinen.

"Kenna, kortit pöytään! Suosikki?" isä nojautui kysymään Skandarin yli.

Kenna tuijotti televisiota ja mutusti synkkänä muroja.

"Aikaisemmin hän sanoi, etteivät Aspen ja Uuden Ajan Kuura voita", Skandar puuttui puheeseen siinä toivossa, että saisi Kennan reagoimaan.

Se toimi. "Ehkä Aspen vielä joskus voittaa, mutta tämä ei ole hyvä vuosi vedenkantajalle." Kenna työnsi karanneen hiussuortuvan korvansa taakse eleellä, joka oli Skandarille niin tuttu, että se teki hänen olonsa turvalliseksi. Tuntui että Kenna pärjäisi, vaikka Skandar jättäisi hänet ensi vuodeksi yksin sohvalle isän kanssa.

Skandar pudisti päätään. "Minähän sanoin, ettei Aspen käytä pelkkää vesielementtiä. Hän on fiksumpi – hän hyökkää takuulla myös ilmalla, tulella ja maalla."

"Ratsastaja on kuitenkin aina parhaimmillaan

liittoelementissään, Skar. Siksi juuri liittoudutaan – höh! Jos Aspen hyökkää vaikkapa tulella, hän ei yllä likikään samaan kuin varsinainen tulenkantaja, vai yltääkö?”

”Hyvä on sitten, kuka sinun mielestäsi voittaa?” Skandar kohensi ryhtiään, kun isä sääti lisää ääntä, selostus kohosi kuumeiseksi ja haarniskoidut kilpailijat tungeksivat aseisiin lähtöpuomin taakse.

”Ema Templeton ja Vuoren Kauhu”, Kenna sanoi hyvin hiljaa. ”Kymmenes viime vuonna, ilmankantaja, kestävä, rohkea, älykäs. Sellainen ratsastaja minusta olisi tullut.”

Se oli ensimmäinen kerta, kun Skandar kuuli Kennan myöntävän, ettei hänestä tulisi ratsastajaa. Hän olisi halunnut sanoa jotain, mutta hän ei keksinyt mitä, ja sitten oli jo myöhäistä. Niinpä hän kuunteli, miten selostaja yritti täyttää sekunteja ennen kisan alkua.

”Tiedoksi mahdollisille ensikertalaisille, jotka vasta nyt liittyvät joukkoomme, lähetyksemme tulee suorana Neljänpäästä, Saaren pääkaupungista. Ja aivan pian nämä yksisarviset lentävät tältä kuuluisalta areenalta ylös ilmakilparadalle – aloittavat uuvuttavan kuudentoista kilometrin mittaisen kestävyiden ja taivastaistelukyvykkyiden testin. Ratsastajat eivät saa rataa kiertäessään osua leijuviin merkkeihin, jotta heitä ei eliminoida kisasta – tehtävä ei ole helppo, kun joka mutkassa kaksikymmentäneljä muuta kilpailijaa yrittää iskeä elementtitaikuuksilla ja hidastaa

kanssakisailijoita – Oih, lähtölaskenta alkoi. Viisi, neljä, kolme, kaksi...

”Lähtö onnistui!”

Skandar katseli kun kaksikymmentäviisi yksisarvista, jokainen kooltaan kuin kaksi hevosta, säntäsi liikkeelle lähtöpuomin kohottua niiden sarvien yläpuolelle. Ratsastajien jalkapanssarit kalisivat vierus- toverien panssareihin, kun kaikki kumartuivat satuloissaan, kannustivat yksisarvisiaan kiihdyttämään vauhtia, pyrkivät johtoasemaan jo lähdössä. Ja sitten tuli Skandarin lempikohta. Yksisarviset levittivät mahtavat sulkapeitteiset siipensä noustakseen lentoon, jättääkseen areenan hiekan kauas alapuolelleen. Mikrofonit poimivat ratsastajien äänet, kun he kiljahtelivat kypäriensä sisässä. Ne poimivat jotain muutakin – äänen, joka karmaisi Skandarin selkäpiitä, vaikka hän oli kuullut sen jokaisena kisapäivänä koko elämänsä ajan. Matalaa mylvintää syvältä yksisarvisten rinnasta – pelottavampaa kuin leijonan karjunta, muinaisempaa ja alkukantaisempaa kuin mikään, mitä Mantereella saattoi kuulla. Sellaista ääntä, että teki mieli juosta pako.

Yksisarviset törmäilivät toisiinsa ilmassa, pyrkivät kohentamaan asemiaan, metalliset haarniskat kalisivat ja raapivat toisiaan vasten. Sarvien kärjet kiiluivat auringossa, kun ne pyrkivät lävistämään kilpakumppaninsa. Vaahtoa erittyi kirskuvien hamppaitten ympärille ja sieraimet leiskuivat punaisina. Nyt kun kaikki olivat ilmassa, elementtitaikuus va-

laisi taivaan: tulipalloja, hiekkamyrskyjä, salamoita, vesivalleja. Taivastaistelut raivosivat taustanaan valkoiset pilvenhattarat. Ratsastajien kämmenet hehkuivat elementtien voimaa, kun he ponnistelivat kiivaasti eteenpäin kilparadalla.

Eikä näky ollut kaunis. Yksisarviset potkivat toisiaan, pyrkivät repimään hampaillaan lihaa toistensa kyljistä ja ryöpyttivät kilpakumppaneitaan lähietäisyydeltä. Kolmen minuutin kuluttua kamera tavoitti yksisarvisen ja ratsastajan – jonka hiukset olivat tullessa ja toinen käsi roikkui hervottomana. Ratsukko kieppui alaspäin ja tärähti maahan savun tuprutessa yksisarvisen siivestä ja ratsastajan vaaleasta päästä.

Selostaja voihkaisi. ”Niin lähtivät Hilary Winters ja Särmikäs Lilja tämän vuoden Kaaos Cupista. Käsivarsi näyttää murtuneen, muutama ikävä palovamma on tullut ja Liljan siipi on vaurioitunut.”

Kamera siirtyi takaisin johtoa pitävään ryhmään. Federico Jones ja Auringonlaskun Veri kävivät taivastaistelua Aspen McGrathin ja Uuden Ajan Kuuran kanssa. Aspen oli loihtinut jääjousen ja ampui nuolen toisensa perään Federicon haarniskoituun selkään, yritti hidastaa tämän vauhtia. Federico sulatti nuolia liekehtivällä kilvellä, mutta Aspen tähtäsi hyvin ja Uuden Ajan Kuura kuroi välimatkaa umpeen. Federico ei kuitenkaan luovuttanut. Kun Aspen lensi Kuuran lähemmäs, liekit räjähtivät taivaalle Aspenin yläpuolelle.

”Federico vastaa maastopalohyökkäyksellä.” Se-

lostaja kuulosti ihailevalta. "Hankala tuossa korkeudessa ja vauhdissa. Mutta – Oih! Katsokaa tuota!"

Jääkiteet kuroutuivat Uuden Ajan Kuuran ja Aspenin ympärille verkoksi, josta muodostui niin paksu jäinen kotelo, että tuli ei yltänyt sen läpi. Skandar näki Federicon huutavan pettyneenä, kun hän ja Auringonlaskun Veri epäonnistuivat tulihyökkäyksensä ja Aspen murtautui jääkuorestaan ja pääsi ohi.

"Johtoa pitävät Tom Nazari ja Paholaisen Omat Kyynelet perässään Ema Templeton Vuoren Kauhulla. Kolmantena on Alodie Birch Jokiruokoprinssillä, ja Uuden Ajan Kuura ja Aspen McGrath pitävät nyt neljättä sijaa äskeisen hämmästyttävän ilma- ja vesi-yhdistelmän jälkeen – mutta Aspen näyttää aikovan taas jotain." Selostaja keskeytti itse itsensä, hänen äänensä kohosi. "Aspen kiihdyttää vauhtia."

Aspenin punaiset hiukset liehuivat, Uuden Ajan Kuura ylsi käsittämättömään kiriin, siivet vinhasti hakaten se syöksyi Jokiruokoprinssin ohi, väisti äkisti, kun salama oli osua Aspeniin. Sitten Kuuran suuret harmaat siivet kantoivat ohi Kennan suosikin, Vuoren Kauhun, ja pian Tom Nazarin mustan yksisarvisen, Paholaisen Omien Kyynelten. Aspen asettui johtoon.

"Jee!" Skandar iski nyrkillä ilmaan. Sellainen ei ollut lainkaan skandarmaista, mutta tämä oli uskomatonta – käsittämätöntä.

"En ole koskaan nähnyt mitään vastaavaa", selostaja huusi. "Katsokaa miten kaukana edellä hän on!"

YKSISARVISET EIVÄT KUULU VAIN SATUIHIN, NE KUULUVAT MYÖS PAINAJAISIIN!

*Musta savu pyörteili niiden
ympärillä kuin varjoisan
myrskyn silmä, ukkonen jylisi
niiden kintereillä ja salama
iski maahan kaukana niiden
hirveiden jalkojen alla.*

Skandar Smith on aina halunnut yksisarvisen ratsastajaksi ja yksisarvisen maagiselle Saarelle. Odottaako häntä siellä oma yksisarvisen muna, joka on ilmestynyt maailmaan samalla hetkellä kuin Skandar, kolmetoista vuotta sitten?

Upean fantasiasarjan ensimmäinen osa, jonka elokuva-oikeudet on jo myyty. Suuri seikkailu yksisarvisista ja niiden nuorista ratsastajista, jotka joutuvat elämänsä tulikokeeseen, taisteluun Saaren ja yksisarvisen puolesta.

Kannen kuvat: Two Dots

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-952-04-4082-4